

Det pågår store kamper sydøst for Tobruk, hvor omringede tyske styrker leter etter en vei ut. Britiske forsterkninger er kommet fram og en britisk avdeling er rykket 320 km. inn i Libya. Tankslaget pågår fremdeles, og utfallet er ikke avgjort, men tyskerne er i en meget vanskelig stilling, og engelskmennene har gode stillinger, så man har all grunn til å se optimistisk på situasjonen. Nye britiske tropper er kommet fram til Sidi Resag og har omringet de tyske styrker i nærheten. Stedet er erobret av engelskmennene. Syd-Afrikanske tropper kjempet mot overlegne tyske avdelinger med strålende tapperhet til de fikk undsetning av britiske panserstyrker og fikk drevet tyskerne på flukt. New Zealanderne rykker videre fram mot Tobruk. Det har vært store tap av tanks på begge sider, men noe antall er det enda umulig å få oppgitt. De britiske styrker som brøt ut fra Tobruk har nå befestet det erobrede området og har tatt 2.000 fanger, hvorav halvparten er tyskere. I grensedistriktet er tatt ytterligere 1.000 fanger. Hovedstyrkene er i kamp mellom Tobruk og grensen og lenger syd foregår det også en meget viktig kamp. Indiske tropper har erobret Augila, 400 km. vest for den Egyptiske grense; og tyskerne hadde her store tap. De 5 første dage av krigen har engelskmennene ødelagt 119 aksefly, derav 51 i luftkamp og 58 ble skutt i filler før de fikk anledning til å forlate flyplassen. 50 tyske bombemaskiner forsøkte å komme sine styrker til undsetning, men engelske jagere fløy rett inn i styrken og skjøt straks 6 bombemaskiner ned, hvoretter de andre snudde. De tyske forsyningsvanskeligheter blir større og større, da kommunikasjonslinjene er brutt. India har sendt 1 mil. mann til hjelp for de allierte og har erklært seg villig til å sende 3 mil. til.

Sverige melder i kveld at stillingen på Moskvafronten har bedret seg for russerne det siste døgn. London meldte at det pågår heftige kamper fremdeles og at tyskerne presser voldsomt på og har kolosale tap. Massevis av tank, hundrevis av motorkjøretøyer og tusenvis av tyske lik dekker slagmarken. Ved Tula pågår også voldsomme kamper og ved Klin har russerne et sted trukket seg litt tilbake. I Leningradområdet har russerne rykket 10 km. fram og har erobret en by. Under kampene har ødela de to infanteriregimenter, og tyskerne hadde 3.000 drepte. Kampene pågår fremdeles i Rostovs forsteder. Vest for Rostov har russerne fortsatt sin offensiv og er nå rykket 100 km. fram mot Don og har tatt tilbake mange byer og landsbyer. På Krim har russerne fra Sebastopol gått til motangrep. Det russiske flyvåpen har over fronten syd og sydvest i løpet av en dag ødelagt 46 tanks, 800 armerte motorkjøretøyer. Det meldes fra Stockholm at russiske friskarer bak fronten går løs på tyske konvoyer, kutter telefon og telegraflinjer, sprenger hus med tyskere i luften, sprenger broer og gjør en masse annen ødeleggelse. Fra Stockholm meldes at 2 finske bataljoner på Salla-fronten har nektet å kjempe videre, de protesterte mot den finske angrepskrig og nektet å trenge inn på russisk territorium. Det meldes om stigen misnøye i Finland.

Amerika har tatt 4 nye skritt til hjelp for de allierte. De har stoppet lisensen for eksport til fransk Nord-Afrika. Sluttet å eksportere bensin til Spania, spanske besiddelser og Tanger. Har bestemt at låne og leiloven også gjelder general De Gaulle. Amerika har sendt tropper til hollandsk Guyanna. Denne koloni spiller en viktig rolle i den amerikanske krigsproduksjon, da den forsyner Amerika med 60 % av behovet til aluminiumindustrien. Dette er det første åpenlyse tegn på Amerikas forandrede politikk overfor Vichy.

For noen dage siden ble en liten engelsk patrulje landsatt på Normandisk kyst og etter å ha utført sitt oppdrag, trakk den seg tilbake. En mann ble lett skadet, men forøvrig led patruljen ingen tap.

Arne Ordning sa i utenrikskronikken i kveld at i Libya var det det tyske panservåpen som var hovedmålet, italienerne bryr man seg foreløpig mindre med. Han sa videre at det hadde stor betydning for engelskmennene å ta Libya, da mange av skipene nå må gå rundt Afrika og ruten blir derved 4 ganger så lang som gjennom Middelhavet. En seier i Libya vil ha stor betydning moralsk overfor Tyrkiet og den Arabiske verden, og store engelske styrker vil kunne frigjøres. Dette er tyskerne klar over og vil gjøre alt for å holde Libya, og eventuelt sende hjelp. Ordning mente Petain kom til å gi etter og at tyskerne kom til å sette sterkere press på Franco-Spania.

Vi fortsetter artikkelen "bakom jærnridån".

Hele Oslo kjenner til hans historie under krigen. 9. april stilte han seg til regjeringens disposisjon og fulgte med landsorganisasjonens ledelse de to krigsmånedene og tok alt arbeide som forefalt. En tid arbeidet han som sjåfer i ild-linjen. Da våpnene ble nedlagt i Nord-Norge anså han det riktigst å vende tilbake til Oslo for å stille sin kraft til disposisjon der. De nye myndighetene nektet ham - som de nektet alle andre - som arbeidet i regjeringens tjeneste under krigen - å gjeninntre i sin funksjon. Men da tok L.O.s daværende ordfører Elias Volan med seg Hansten opp i Rikskommisariatet og sa ifra at enten måtte han få igjen sin plass som juridisk rådgiver, eller også frasa Volan seg ansvaret for de feil som ble gjort på grunn av manglende fagkunnskap i alle de juridiske spørsmål som kom opp under okupasjonstiden. Noen annen tilsvarende kvalifisert mann kunne ikke skaffes. Resultatet ble at Hansten fikk gjeninntre - den eneste nordmann som arbeidet uten uniform i Nord-Norge.

I sin sentrale stilling og med de mange nye menneskene i sekretariatet fikk han stadig større innflytelse over utviklingen. Da L.O.s viseordfører, Ludvig Buland, ble fengslet for å ha undertegnet henvendelsen til rikskommisjonen 15 mai, hadde Hansten sammen med den nye og langt svakere ordføreren, Jens Tangen, konferanse på konferanse med tyskerne om fagbevegelsens anliggender. Det ble øvet et velisomt press på disse to for, f, dem til å gi etter, men det lyktes ikke. Ingen vet hva som foregikk på disse konferanser, men at myndighetene forsøkte å spille disse to ut mot hverandre, er sikkert. Alltid ble de innkallt i siste øyeblikk og hver mulighet for å konferere seg i mellom ble forhåndret....

Natten senket seg over Oslo og det ble torsdag uten at mange hadde sovet. Ryktene spredte seg om massearrestasjoner. Møtet på Universitetet, rektor Seips avsettelse, oppløsningen av speiderforbundet og hjelpeorganisasjonene spredte seg med lynets hastighet. Slik som situasjonen var kunne ingen skille sant eller usant fra hverandre. Men man får nok gå ut fra at de dommer som ble offentliggjort hare er en brøkdel av alle dem som enten formelt eller bare reelt ble avsagt denne Norges 30. juni. Man kan regne med at minst 500 ble arrestert i Oslo og omegn, siden den 10. september.

Folk raset og svor på at ikke radioapparatene skulle innleveres før politiet kom og hentet dem. For noen var det allerede gjort, andre ba de radioløse komme hjem til seg denne natt. Og atter stilnet trafikken av i Oslo i kveldingen, men denne gang over et trotsets Oslo. Det ble en kveld som Norge kommer til å fortelle om fra slekt til slekt. Detaljerte skildringer av hva som var skjedd i Norge hadde nådd fram til London, hvor det norske programrådet arrangerte en mindehøytid i radioen.

Forst refererte hallo-mannen med opprørt stemme de nakne fakta - av hensyn til de 30.000 norske sjømenn ute på Atlanteren og til de tusenvis av unge nordmenn i militærleirene på Skottland og på Island. Navnene Hansten og Wickstrom bandt i dette øyeblikk nordmenn sammen, hvor de enn befant seg på jordkloden. Man kjente hverandres nærhet, det var et gripende øyeblikk. Da så utenriksminister Lie kom til mikrofonen og manet til ro tross all bitterhet og ydmykelse, og deretter året de falne, blødde alles hjarter. Alle visste at statsråd Lie kjente de falne fra sin tid i L.O. og man forsto med hvilke følelser han holdt talen over den mann, hvis plass statsråden hadde hatt og hvis skjebne kunne blitt hans egen. Umiddelbart etter talen spillet et strykeorkester HJERTESÅR av Grieg, og til disse sorgens toner grep så hallo-mannen igjen ordet og refererte med fast stemme den svenske fagkongressens solidaritetserklæring med de norske kamerater og Linbergs minneord. Det var et håndslag som vi nordmenn forstod og vurderte. Det var ikke mulig å holde tårene tilbake. Og det var ikke bare kvinner som gråt, gråbhårede menn snufset og unge fagforeningsmennesker som visste at hvert øyeblikk kunne deres time slå, lovet seg selv ikke å svike. Torsdag kveld var Norges mørkeste øyeblikk, men på en måte også nasjonens storhetstime.

Fortsettelse.

Avisen fortsetter å komme hver dag og da ingen nye abonnenter kan tas inn, må hver leser spre nyhetene mest mulig. Vårt materiallager er nå vel forsynt, men vi bruker en mengde frimerker. HUSK JULEINNSAMLINGEN TIL ARBEJFTE LANDSMENNNS FAMILIER.